

The Holy See

ЛИСТ СВЯТИШОГО ОТЦЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ у дев'ятий місяць після початку війни

Дорогі брати і сестри українці!

Ось уже дев'ять місяців як на вашій землі було розв'язане абсурдне божевілля війни. У вашому небі невпинно гримить зловісний гуркіт вибухів і тривожний звук сирен. Ваші міста розтросуються бомбами, у той час як зливи ракет несуть смерть, руйнування і біль, голод, спрагу і холод. Численні були змушені втікати вашими дорогами, покидаючи власні домівки та все рідне. Поруч з вашими великими ріками щодня проливаються ріки крові та сліз.

Єднаю мої сльози з вашими і хочу вам сказати, що немає дня, коли б я не був поруч з вами і не носив би вас у моєму серці і в моїй молитві. Ваш біль - це мій біль. На Ісусовому хресті сьогодні я бачу вас — тих, хто страждає від терору, викликаного цією агресією. І справді, хрест, на якому катували Господа, знову проявляється у тортурах, які ми бачимо на тілах загиблих, у братських могилах, виявлених у різних містах, у цих та у багатьох інших кривавих картинах, що увірвалися в наші душі, і здіймають крик: чому? Як люди можуть ставитися так до інших людей?

У моїй пам'яті виринає багато трагічних історій, про які я дізнався. Насамперед це стосується дітей: скільки дітей було убито, скільки поранено, скільки залишилося сиротами, було відірвано від матерів! Я плачу разом з вами за кожною дитиною, що через цю війну втратила життя, як Кіра з Одеси чи Ліза з Вінниці та сотні інших дітей: у кожній з них зазнало поразки усе людство. Зараз ці діти знаходяться на лоні Божому, бачать ваші страждання і моляться, щоби вони закінчилися. Але як можна не відчувати тривоги за них і за тих, малих і дорослих, які були депортовані? Безмірним є біль українських матерів.

Я також думаю про вас, дорога молоде: щоб мужньо захистити свою батьківщину, ви були змушені взяти до рук зброю, полишивши мрії про майбутнє, які ви плекали; я думаю про вас, дружини, які втратили своїх чоловіків і, кусаючи губи, мовчки, з гідністю та рішучістю продовжуєте жертвувати усім задля своїх дітей; думаю про вас, дорослі, що всіяко

намагаєтесь захистити своїх рідних; про вас, людей старшого покоління, які замість того, щоб прожити спокійно вечір свого життя, були вкинуті у кромішню ніч війни; про вас, жінки, що зазнали насильства і несете у своїх серцях важкий тягар; про усіх вас, зраних тілом і душею. Я думаю про вас і з сердечною близькістю є з вами, захоплюючись тим, як ви долаєте ці тяжкі випробування.

Я думаю про вас, волонтери, що проживаєте кожен день для народу; про вас, душпастирі святого Божого люду, які часто з великим ризиком для власної безпеки залишалися поруч з людьми, несучи Божу розраду та братню солідарність, уміло перетворюючи спільноти і монастирі на житло, щоб прийняти, допомогти та нагодувати тих, хто опинився у складних умовах. Я також думаю про біженців і внутрішньо переміщених осіб, що опинилися далеко від своїх домівок, часто зруйнованих; і про владу, за яку я молюся: на ній лежить обов'язок керувати країною у трагічні часи та приймати далекоглядні рішення задля миру та розвитку економіки в умовах руйнування багатьох життєво важливих інфраструктур у містах і селах.

Дорогі брати і сестри, у всьому цьому морі зла і болю, через дев'яносто років після жахливого геноциду Голодомору, я захоплююся вашим добрим запалом. Український народ, попри величезну трагедію, яку зараз переживає, ніколи не занепав духом і не впав у розпач. Світ відкрив для себе сміливий і сильний народ, народ, що страждає і молиться, плаче і бореться, чинить опір і надіється: благородний і стражденний народ. Я продовжую бути з вами серцем і молитвою, з людською турботою, щоб ви відчували супровід, щоб не звикалося до війни, щоб ви не залишалися самотніми сьогодні, а особливо завтра, коли, можливо, з'явиться спокуса забути про ваші страждання.

У ці місяці, коли суворість клімату робить ще більш трагічним те, що ви переживаєте сьогодні, я хочу, щоб ніжність Церкви, сила молитви і любов, якою огортають вас численні брати і сестри по цілому світі стали лагідним дотиком на ваших обличчях. За кілька тижнів буде Різдво, і скрегіт страждань стане ще більш відчутним. А я хочу повернутися з вами до Вифлеєму, до випробувань, з якими Святій Родині довелося зіткнутися тієї ночі, що здавалася лише холодною і темною. Натомість прийшло світло: не від людей, а від Бога; не із землі, а з Неба.

Нехай Мати Його і наша, - Богородиця, - чуває над вами. Її Непорочному Серцю, у єдності з єпископами цілого світу, я посвятив Церкву і людство, а в особливий спосіб вашу Країну і Росію. Її Материнському Серцю приношу ваші страждання і ваші сльози. У Тої, як писав великий син вашої землі, що «в мир наш Бога принесла», не втомлюймося просити жаданого дару миру, будучи певними, що «для Бога нема неможливої жодної речі!» (Лк 1, 37). Нехай Він сповнить справедливі сподівання ваших сердець, зцілить ваші рани і дарує вам свою розраду. Я є з вами, молюся за вас і прошу молитися за мене.

Нехай Господь вас благословить і Богородиця вас оберігає.

Рим, Сан Джованні ін Латерано, 24 листопада 2022 року

FRANCISCUS

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana